

El nostre itinerari es Barcelona-Doha (Qatar), unes set hores. Doha-Nairobi, unes 5 hores i Nairobi-Kilimanjaro Airport a Tanzània una altra hora, amb les corresponents hores d'espera entre vols.

Dilluns dia 25, cap a les 12 de la nit, control policial, carnet de vacunacions, 50\$ de visat, i ja som a Tanzània, on ens esperen un parell de nois amb un paper escrit amb el nostre nom. Ens fem en una furgoneta petita i còmoda, i ens porten a l'hotel.

Dimarts dia 26, esmorzant sota el cobert del jardí, veiem que gairebé tots som aspirants a pujar, o afortunats que ja en tornen. (Aquests estan més morenets, i fan cara de satisfets).

Coneixem el Johnny, el nostre guia. Parla anglès, i força castellà. Fem el primer tastet de merder organitzatiu africà a l'hora de distribuir "els clients" (això serem d'ara endavant) amb els seus guies, i cadascú a la seva furgoneta per anar cap a la porta corresponent del parc.

Una horeta de trajecte, amb parada per comprar picnic per a la primera etapa, i ja som a la porta Machame. Segona visió de l'Àfrica pura en moviment. Una boira baixa força espessa; una quantitat considerable de clients (alguns amb una cara de nervis i angoixa indescriptibles); una quantitat molt més considerable d'africans mercadejant qui contracta qui per a què, qui carrega què, ...; romanques que no paren de pesar bosses, sacs, paquets i embalums de tota mena, forma i condició; ...

L'espectacle és magnífic, fins al moment que en Johnny ens diu que seran tretze persones per nosaltres dos. Negociació suau, "a Barcelona ens havien dit que serien sis!" Estira i arronsa, i finalment ell serà el guia principal, l'Ozenis l'assistent de guia, un cuiner, un cambrer i sis portejadors. De tretze hem baixat a deu.

A quarts d'onze, per fi! comencem a caminar en mig de la selva per un camí ample, molt marcat i ple de gent que arrenca com nosaltres. El Johnny es queda "a fer gestions, ja ens atraparà", l'Ozenis es fa càrrec de nosaltres, i tota la nostra farfalla ha desaparegut, barrejada amb la de dotzenes d'altres clients, damunt dels caps de centenars d'africans que

ens van avançant amb un ritme i unes trampasses impossibles.

El camí comença planer, però a poc a poc es va enfilant. Hem sortit de 1.900 m., i hem d'arribar a 2.950m. Avui anirem tot el dia per dins la selva, amb uns arbres altíssims que no ens deixen veure el cel, i anem sentint crits de mones petites que salten d'una branca a l'altra.

Fem parada per dinar i mengem el picnic que en Johnny ens ha comprat al matí. La teca és bona i variada. A la tarda ens fa un xàfec i arribem al primer campament al voltant de les cinc de la tarda. El primer que hem de fer és anar a signar un llibre de registre, cosa que haurem de fer cada dia quan arribem al campament.

La segona sorpresa ens espera al costat de la nostra tenda de dormir. Hi ha muntada una tenda més gran amb una taula i dues cadires de càmping, que serà la nostra tenda menjador. Damunt la taula, perquè ens servim segons els nostres gustos, pots (de vidre!) de melmelades, confitures, envasos de salses, sal, sucre,... Ens serveixen el menjar a la taula, amb plats de porcellana, gots de vidre, i coberts com cal.

Ara entenem perquè calen tants portejadors. Tenda de dormir, tenda menjador, taula, cadires, les nostres bosses, la teca de tots els dies, els estris de cuinar,

Som a Àfrica. Això ens farà més fàcil i agradable tota l'ascensió, així és que ens ho agafem bé. En Thomas, el nostre cambrer i cuiner, ens porta aigua calenta per rentar-nos, i després un te calent amb crispetes.

Per sopar una bona sopa de primer i després verdures i carn estofada. Això no són els ous, arròs i pollastre que ens havíem mentalitzat per menjar a diari durant tota la setmana!

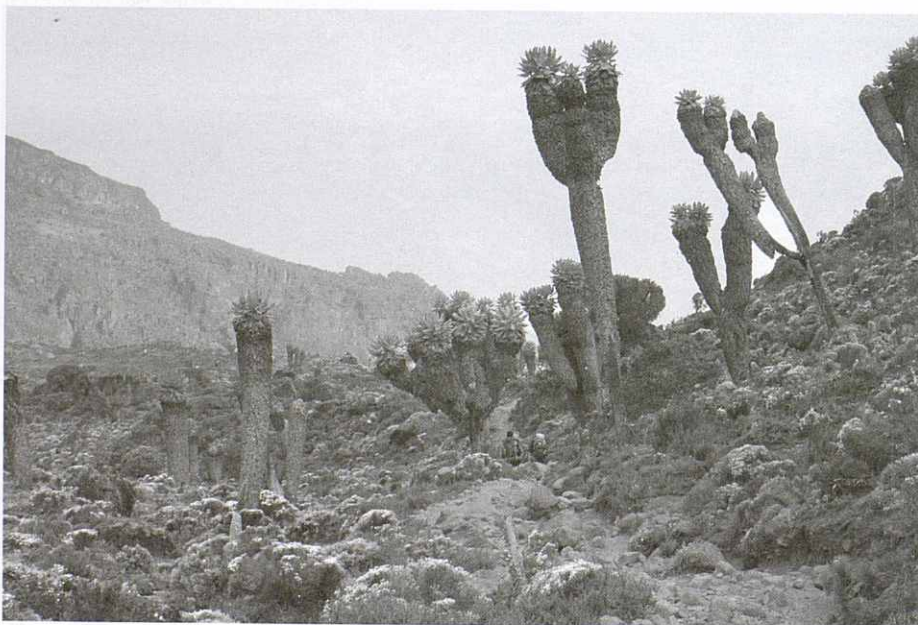
Li preguntem al Johnny quants som en aquest camp. Diu que uns 120 clients, i uns 600 guies, portejadors, etc. Déu n'hi do!

Abans d'anar a dormir s'aclareix el cel i per un forat enmig de la boira podem veure per primera vegada el cim del Kili.

Dimecres de bon matí en Thomas ens crida a l'hora, ens porta l'aigua calenta per rentar-nos i una mica de te per abans de sortir de la tenda.

Ja se sent molt de xivarri a fora. Uns preparen l'esmorzar, gent que comença a caminar, altres preparen les seves motxilles. Comencem a caminar a quarts de nou sota l'eterna consigna "**pole pole**", "a poc a poc". Això és el que més ens diran aquests dies juntament amb "**Jambo**", que és la seva salutació de tota hora.

Avui pujarem uns mil metres més fins a 3.840 m al Shira Camp. El dia és més net, tot i que queden alguns núvols, i ens torna a ploure una estona, però sense xafogor com ahir. Deixem la selva enrere, ens

Senecis en el camí a Barranco.